

РЕШЕНИЕ

№ 4299

гр. София, 25.06.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 18.06.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2091** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

11

Производството е по чл.121, ал.1 т.3 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по искова молба на Р. Б. В. от [населено място] [улица] СРЕЩУ НАЦИОНАЛНИЯ СЪВЕТ ПО ЦЕНИ И РЕИМБУСИРАНЕ НА ЛЕКАРСТВЕНИТЕ ПРОДУКТИ /НСЦРЛС/ за осъждането му да заплати на ищцата общо сумата от 14 100лв., представляваща обезщетение за периода от 6 месеца от 03.11.2014г. до 03.05.2014г., през който е останала без работа, поради незаконното си уволнение с незаконосъобразната заповед №ДС02-501 от 30.10.2014г., отменена с решение №5593 от 19.08.2015г.по адм.дело №164/2015г. на АССГ. Претендират се лихви от отмяната на заповедта т.е. от 03.02.2017г. до 21.02.2019г. предявяване на исковата претенция за сумата от 2933,60лв., както и законната лихва върху 14100лв. до окончателното изплащане.

По изложените в исковата молба съображения се моли да се уважи исковата претенция. Посочено е, че със заповед №ДК-02-501 от 30.10.2014г., считано от 03.11.2014г. е прекратено служебното правоотношение с В. за длъжността „Директор“ на Дирекция „Аналитични дейности и контрол“ в НСЦРЛП, която заповед е отменена като незаконосъобразна с решение №5593 от 19.08.2015г.по адм.дело №164/2015г. на АССГ, влязло в сила на 03.02.2017г.. Визирано е, че за периода от 6 месеца от прекратяване на правоотношението т.е от 03.11.2014г. до 03.05.2015г. ищцата е останала без работа, поради което се претендира обезщетение по 2350лв. месечно -

толкова, колкото е получавала месечно възнаграждение или в общ размер на 14 100лв., ведно със законната лихва от 03.02.2017г., когато е отменена заповедта като незаконосъобразна до 21.02.2019г.. Представени са копия от трудова и служебна книжка, както и удостоверения вкл. от Бюрото по труда, за установяване на обстоятелствата, че лицето не е работело по трудово или служебно правоотношение. С оглед всичко изложено се моли в цялост да се уважи иска.

В съдебно заседание исковата молба се поддържа от адв.В.. Претендират се разноски от 963лв. по списък на л.88. Представена е писмена защита.

Ответната страна, чрез юрк.В. в съдебно заседание, оспорва исковата молба вкл. по съображения в писмения отговор. Претендира юрк.възнаграждение. Представя писмена защита.

Представителят на СГП прокурор К. изразява становище за основателност на иска и предлага да се уважи.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Следва да се има предвид, че първоначално е била предявена и претенция за нанасяне на трудовия стаж в служебната книжка за времето от 03.11.2014г. до 03.02.2017г., но съдът с протоколно определение, поради недопустимост в тази част в с.з. на 18.06.2019г. е оставил претенцията без разглеждане, като е прекратил производството по делото като към момента на постановяване на решението няма данни са е оспорено това определение въпреки, че всяка една от страните в писмените си бележки след с.з. изразява становище и по този иск –жалбоподателката са се уважи, ответната страна –да се прекрати производството, които становища ще се оставят без коментар.

Следователно - предмет на делото понастоящем е иск с правно основание чл.121, т.3 от ЗДСл., която претенция е основателна при наличието на отменена заповед за прекратяване на служебното правоотношение и 6-месечен период, през което време лицето е било без работа, поради това прекратяване.

Съдът установява, че са налице визираните по-горе елементи от ФС на чл.104, ал.1 вр. с чл.121, т.3 от Закона за държавния служител.

1.На първо място заповед №ДС02-501 от 30.10.2014г., с която е прекратено сл.правоотношение на ищцата е отменена с решение №5593 от 19.08.2015г.по адм.дело №164/2015г. на АССГ влязло в сила на 03.02.2017г..

2.За периода от прекратяване на правоотношението и посочен като начален на исковата претенция от 03.11.2014г. до изтичането на 6-месеца т.е. до 03.05.2015г. ищцата не имала друго служебно или трудово правоотношение.

В подкрепа на гореизложеното са приложените копия от трудова и служебна книжки и извършените констатации по тях вкл. представеното удостоверение от Агенция по заетостта №10-00-5677-11 от 22.04.2019г. на л.71, видно от което ищцата има регистрация като безработна в БТ от 10.11.2014г. до 18.05.2015г..Същото се установява и от писмо на НОИ на л.72 за периода на получаваното обезщетение по чл.54б от КСО.

3. Месечният размер на обезщетението е търсеният такъв от 2350лв., видно от основната заплата отразена в служебната книжка за длъжността на стр.6 или л.19 по делото, поради което се прави извода, че за 6 месечния период това обезщетение възлиза на 14 100лв.. Размерът на същото, което се търси е съобразен с разпоредбата на чл.104, ал.1 от ЗДСл, че при отмяна на акта –държавният служител има право на

обезщетение за период от 6-месеца в размер на основната си заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно. Конкретно ищцата не претендира този по-различен размер към 03.02.2017г. и не прави доводи, че е друг размер в този аспект и по-висок, поради което след като основната ѝ заплата към 03.11.2014г. е 2350лв. следва това да бъде базата на присъждане на търсеното общо обезщетение в размер на 14 100лв..

4.Относно претенцията за лихва- в ИМ са заявени 2 такива –от 03.02.2017г., когато е влязло в сила решението за уволнение, до предявяването на исковата молба-22.02.2019г., като размер не е посочен нито в петитума, нито в обстоятелствената част на ИМ. В писмените бележки понастоящем вече изрично се претендира, като в ИМ има само приложено писмено доказателства досежно размера едва от което е видно, че същият за периода е в размер на 2933,60лв. определен съгласно ел.калкулатор.

Съдът съобразява, че съгласно Тълкувателно решение №3 от 22.04.2004г. на ВКС по т.д.3/2004г. лихва се дължи от датата на отмяна на акта- т.е. от 03.02.2017г. върху сумата от 14 100лв. се дължи лихва не само до предявяване на иска, но и до окончателното изплащане, поради което именно така следва да се присъди лихвата, а не да се отделя периода от 03.02.2014г. до 21.02.2019г. изрично.

Следователно установи се вредоносен акт, отменен по надлежен ред, вреди в размер на неполучаваното трудово възнаграждение за 6-месечния период от 03.11.2014г. до 03.05.2015г., пряка-причинна връзка между акта и вредите, поради което исковата претенция в цялост е основателна и следва да се уважи.

Относно възраженията на ответника – не се приема първото възражение за настъпила погасителна давност по чл.125 от ЗДСл.. В действителност в разпоредбата е регламентирана 3-годишна давност, но същата не е изтекла към момента на предявяване на иска, тъй този срок не зависи от възможността на ищцата да заяви тази претенция ведно с опорването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение. Съгласно посоченото Тълкувателно решение №3 от 22.04.2004г. на ВКС по т.д.3/2004г., което е задължително и от отмяната на акта започва да тече давността т.е. от 03.02.2017г. тече 3-годишният давностен срок, който не е изтекъл към 22.02.2019г., когато е предявен иска. Изложеното становище е обосновано и предвид целта на давността като срок, през който страната има възможност реално да потърси вземането си, но бездейства, поради което и правата ѝ се преклудират. В настоящия случай началото на възможността да може да заяви правата си се поставя с отмяна на акта, а не с предявяването на иска за това.

Вторият довод в писмения отговор дали се е явила ищцата да бъде възстановена или не – е неотносим, както и защо не е предявила претенциите си за обезщетение първо към ответника.

Не се споделя възражението в писмената защита, че искът не е доказан. В тази връзка по делото са събрани множество писмени доказателства, които са взаимно свързани вкл. и от представените удостоверения се установят визираните в исковата молба обстоятелства, които удостоверения са официални удостоверителни документи и които не са оспорени от процесуални представител на ответника.

С оглед изхода от спора е основателна претенцията на ищцата за присъждане на разности по списък или в общ размер на 963лв. като не се установява адв.възнаграждение в размер на 953лв. да е прекомерно, тъй като е определено на минималния размер по чл.8, т.4 от Наредба №1/2004г. и практиката е, че за да е прекомерно, следва да надвишава този размер три пъти.

ВОДИМ ОТ ГОРЕИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ
РЕШИ:

По искова молба на Р. Б. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица]
ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНИЯ СЪВЕТ ПО ЦЕНИ И РЕИМБУСИРАНЕ НА
ЛЕКАРСТВЕНИТЕ ПРОДУКТИ /НСЦРЛС/

ДА ЗАПЛАТИ на ищата сумата от 14 100лв., представляваща обезщетение по чл.121,
т.3 от ЗДСл. за периода от 6 месеца от 03.11.2014г. до 03.05.2014г., през който е
останала без работа, поради незаконното си уволнение с незаконосъобразната заповед
№ДС02-501 от 30.10.2014г., отменена с решение №5593 от 19.08.2015г.по адм.дело
№164/2015г. на АССГ, която сума се дължи ведно със законната лихва от 03.02.2017г.
до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА ответника да заплати 863лв. разноски на ищата.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ в 14-дневен
срок от съобщаването му . Преписи на страните.

Съдия: